

ропа може да се запази, когато Турция владѣе Цариградъ.

Побѣдоносниятъ за руситѣ край на войната отъ 1877—1878 г., която се обяви съ съгласието на европейскитѣ сили за освобождението на България, бѣше най-сгоденъ случай да се създаде българска държава, която да обхваща българското племе и придобие сгодни политико-стопански граници. Князь Черкаски, началникъ на гражданското управление въ България прѣзъ врѣме на Руско-Турската война прѣдстави о врѣме проектъ за границитѣ на бждащото княжество България. При князь Черкаски работиха тогасъ всички руски консули въ Турция, между които мнозина българи, при него работѣше и проф. М. Дриновъ, най-добриятъ тогавашенъ познавачъ на българския народъ, неговата история и етнографско разпространение. Границитѣ, които прѣдлагаше князь Черкаски за княжество България, съвпадаха, споредъ неговото пояснение, твърдѣ близко до историческитѣ, етнографскитѣ и религиознитѣ прѣдѣли на българи и гърци; тѣ имаха още за цѣль да осигурятъ необходимитѣ икономически условия за самотно съществуване на българското княжество и да се постави отрано прѣграда за развитие на опаснитѣ грѣцки претенции. Въ проекто-границитѣ на Черкаски влиза цѣла Западна Тракия, въ Източна Тракия границата върви по течението на р. Марица до устието на р. Ергене, послѣ по послѣдната и по притока ѝ Чорленско-Дере до Странжа-Планина и по нейния вододѣлъ до Анастасиевата стѣна при Цариградъ. Санъ-Стефанскиятъ договоръ и послѣ Берлинския конгресъ